

Spomnil se je zdaj, da je s kamenčki meril globino strašnega prepada ob tistih belih skalah v grofovem gozdu; ko je v tretje vrgel kamenček v brezno in štrbunknil tudi sam vanj, kakor da bi ga bila neka sila pahnila noter. In je padal, padal, padal... In ko je padal, je v glavi izračunaval globino brezna, v srcu pa mu je odmevala romarska pesem:

»Jezus je usmiljen bil...«

Naenkrat pa je vse obmolknilo, se stemnilo in se v globoko spanje vtopilo.

Nič ni torej vedel, kje je sedaj in kam je padel. Na to seneno kopico? Je mar senena kopica dno strašnega prepada ob belih skalah v grofovem gozdu? Če je, potem je imel volar prav, ko je trdil, da cel griček zemlje ne zasuje brezdanjega brezna.

Pa kako, da se počuti tako zdrav in krepak? Kaj se ni nič potolkel, ko je padal, padal, padal...? Ali je mar umrl in je zdaj na drugem svetu?

Zadnja misel ga je čudno presunila, da je kar poskočil pokonci, se zravnal in se ogledoval. Bil je zdrav in vesel; ož čudodelna živa voda ga je pomladila, tako da ni bilo na vsem svetu zdaj goršega fanta. Ali kje je vendar? (Dalje.)

Bajt Fr.

Tri sestre

Živele so svoje dni tri sestre: Hrabrost, Odločnost in Razumnost.

Hrabrost je bila najstarejša, druga je bila Odločnost, a najmlajša Razumnost.

Hrabrost je bila zelo izkušena; zakaj njen življenjski tek je bil neprestan boj za obstanek. Boriti se je morala za svoje in večkrat tudi za svojih sestra pravice. Kri je prelivala v potokih. Zmagovita je prišla iz zadnjega odločilnega boja. Zaradi tega se je v njej utrdila samozavest, da je ona poklicana voditi mlajši sestri.

Prav to pa ni bilo po volji Odločnosti. Tudi ona je veliko pretrpela v teku svojega življenja. Prepričana je bila, da se upa živeti brez sestrinega varuštva. Zato se je začela s starejšo sestro prepirati tako strupeno in glasno, da se je bilo bati razdruženja.

Tudi najmlajša je v svojih mladostnih letih mnogo trpela. Živela je povečini v suženjstvu. Hlapčevstvo ji je polagoma prešlo v meso in kri. Ker pa je bila nadarjena, jo je krepila sebičnost, da je tudi ona nekaj. Ni dovolila, da bi jo vodila starejša, niti srednja sestra.

Nesloga je bila tolika, da so se dobri sosede zgražali in žalostili, hudobni pa veselili in komaj čakali trenutka, da planejo na nje, jih zaslužnijo in si razdelijo njih posestva kot vojni plen.

Ko je bil prepir na višku in se je bilo bati najhujšega, je nenadoma šinil z neba Duh božji rekoč:

»Dovolj je sovraštva, ljube sestre, dovolj je prepira. Pozabite, kar je bilo razkrajajočega med vami! Glejte, vaši sovražniki komaj čakajo, da vas onovič pogoltnejo! Da pa laže prenesete to samoodpoved, naj ne vlada nad vami ne Hrabrost, ne Odločnost in niti ne Razumnost, pač pa božja poslanica — Složnost.

Sestre so razumele božji migljaj in se sporazumete v veliko veselje vseh treh.